

Στα πικρά χνάρια της προσφυγιάς...

Στις 10 Οκτωβρίου 2023, οι Γ τάξεις του σχολείου μας, επισκεφθήκαμε το «3ο Συναπάντημα Προσφύγων» στο Δασάκι της Άχνας. Για μένα ήταν μια πολύ ιδιαίτερη εμπειρία, αφού όλοι οι παππούδες και γιαγιάδες μου είναι πρόσφυγες. Πολλές φορές μου διηγήθηκαν την εισβολή, τη ζωή στο τσαντίρι. Είμαι ευγνώμων που το Σχολείο μου έδωσε τη δυνατότητα να «περπατήσω στα χνάρια» των προσφύγων. Να δω από κοντά τον τρόπο ζωής τους μόλις εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους, αφήνοντας πίσω ό,τι είχαν και δεν είχαν. Να συνειδητοποιήσω τη δυσκολία να επιβιώσουν κάτω από τα δέντρα και στα τσαντίρια, πιστεύοντας πως σε 12-15 μέρες θα γυρίζαν πίσω στα σπίτια και στη ζήση τους.

Στο Δασάκι, αυτό που μου έκανε εντύπωση είναι το μνημείο, χτισμένο στο σημείο όπου οι πρόσφυγες προσεύχονταν. Το μνημείο έχει όψη σκηνής. Το ύφασμα της κυματίζει όπως τη θάλασσα της Αμμοχώστου και έχει το χρυσωπό χρώμα της αμμουδιάς της. Τα καρφιά μπηγμένα στο έδαφος συμβολίζουν την πληγωμένη σάρκα της Κύπρου μας, χωρισμένη στα δύο. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα ένα σφίξιμο στην καρδιά, αφού λόγω αυτών των «καρφιών» δεν ζω τώρα στην πατρική μου γη.

Αυτό που με τάραξε περισσότερο είναι όταν μας ξενάγησαν στον χώρο και είδα τις άθλιες συνθήκες ζωής τους. Κοιμόντουσαν στο έδαφος μέσα στα τσαντίρια, εκτεθειμένοι στον άνεμο, τη βροχή, το χαλάζι. Μαγείρευαν σε εστίες από πέτρες, έκαναν μπάνιο με το λίγο νερό που τους έδιναν οι Άγγλοι. Με ένα-δύο γιατρούς να τους παρέχουν περίθαλψη για κάτι πολύ σοβαρό, λίγο φαγητό και ρούχα από τη Μέμνιμα και τον Ερυθρό Σταυρό. Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ πως θα μπορούσαν αυτά τα απλά πράγματα που είναι δεδομένα για εμένα, να είναι πολυτέλεια για κάποιους άλλους.

Με την επίσκεψη στο Δασάκι είδαμε όλοι και αισθανθήκαμε κάτι από τον πόνο των παππούδων μας όταν εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους. Αλλά και κάθε άλλου πρόσφυγα που υποφέρει στις μέρες μας, λόγω των πολέμων που δεν σταματούν να μαίνονται σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Παναγιώτα Λιβίτζη Γ'7

